

foreligger. Og det saa meget mere, som den højtærede Minister og Flertallet her i Salen kunde have undgaaet denne Ydmygelse ved at stemme for det Forslag, som blev fremsat af Socialdemokratiet. Vi ere sagligt set tilfredse med, at Anmærkningen er bleven strøget, og jeg gentager, at vi i Virkeligheden fra først af ere det eneste Parti, der har haft sine Papirer i Orden i denne Sag. Men det er sørgeligt at høre, at den højtærede Minister nu meddeler os, at han saa snart som muligt vil søge at udvirke Forelæggelse her paa Rigsdagen af et særligt Lovforslag til Bibeholdelse af Kultolden. Det viser, at den højtærede Minister og hans Flertal nu ville til at vandre videre ad de indirekte Skatters Vej, disse Skatter, der betyde en uretfærdig Varefordyrelse for Befolkningen og i dette Tilfælde komme til at hvile som en Skat paa Produktionen og en Skat paa de fattigste Hjem her i Landet. Det er den Politik, som vi med Rette stemplede som udemokratisk, og som sikkert ikke i Længden vil blive honoreret af Befolkningen.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) udtalte, at hans Parti selvfølgelig var Modstander af Realiteten i den højtærede Finansministers Anmærkning. Men saa forekommer det mig alligevel mærkeligt, at de Herrer have villet resignere overfor denne Realitet for at faa Lejlighed til at hævde et konstitutionelt Standpunkt, hævde Folketingets Overhøjhed overfor Landstinget eller Folketingets stærke Stilling paa Finansloven overfor Landstinget. Jeg mener, at naar man skal kunne det, skal man ogsaa staa paa et godt sagligt Grundlag. Det har ikke været Tilfældet i dette Forhold, derfor bebrejder jeg de Herrer, at de have hjulpet til at fremkalde den Situation, vi nu ere i, og hvor Folketinget formelt set kommer til at overgive sig overfor Landstinget. Saa vidt jeg erindrer, udtalte jeg ikke, at de Herrer havde stemt for Anmærkningen, men jeg udtalte, at de skulde have stemt sammen med os, og jeg tilføjede, at saa havde der været en Mulighed for, at Anmærkningen var bleven forkastet her i Folketinget, hvorved vi havde undgaaet at faa Landstinget til at gribe ind i denne Sag, og det havde været det bedste for alle Parter. Nu sagde det ærede Medlem, at det havde ikke ladet sig gøre. Ja, jeg har ogsaa haft Lejlighed til at undersøge dette Spørgsmaal noget, og jeg tror, det havde ladet sig gøre. Jeg bygger i saa

Henseende paa Oplysninger, der gaa ud paa, at det var sandsynligt, at begge Højrepartierne vilde have stemt sammen med os, for saa vidt der havde været Mulighed for ved de Radikales Tilslutning til os at faa Kultoldanmærkningen stemt ud af Finanslovsforslaget. Jeg kan heller ikke undlade at gøre opmærksom paa den underlige Modsigelse, der er mellem de Herrer's Stilling her i Folketinget og deres Partis Stilling i Landstinget, hvor den radikale Finanslovsordfører i Gaar har stemt sammen med Socialdemokratiet i denne Sag, altsaa stemt paa et sagligt Grundlag. At vor Ordfører deroppe har stemt paa samme Maade, viser kun, at Socialdemokratiet i Folketinget og i Landstinget har været i den skønneste Overensstemmelse.

Maa jeg saa endvidere hævde, at det forekommer mig altid at være en Ydmygelse for Folketinget, naar det paa Finansloven skal rette sig efter Landstinget. Det har altid, saa længe vi overhovedet have kendt et Demokrati og et Venstreparti herhjemme, været godt Latin, at det er Folketinget, der bestemmer, hvorledes Finansloven skal se ud. Hørup's bevingede Ord, som alle Venstremænd i sin Tid gav deres begejstrede Tilslutning, vise noksom Rigtigheden heraf. Jeg har overset, at man i 1901—02 rettede Finansloven efter Forhandlinger med Landstinget, men det var lige i Begyndelsen efter Systemskiftet, og al Begyndelse er jo svær, og i de sidste 11 Aar er saadant ikke sket. Folketinget skulde efterhaanden være blevet stærkere. Efterhaanden som den parlamentariske Statsskik blev mere fast, skulde det folkevalgte Ting ogsaa blive stærkere. At man i Begyndelsen, i Systemskiftets Morgen, var nødt til og fandt det opportunt at rette i Finansloven efter Forhandling med Landstinget for ikke at gøre Overgangen for voldsom, kan man ikke opfatte som noget som helst Præcedens for, at man overhovedet kan eller bør være med til noget lignende 11 Aar efter, naar den nye Statsskik, den saakaldte Parlamentarisme, har fæstnet sig.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) talte om en Konflikt i 1899 og sagde, at den Gang talte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ikke om Ydmygelse, men det var under helt andre Forhold. Det var under en Højre regering, hvor Folketinget ikke kunde være saa stærkt, idet Flertallet ikke kunde støtte sig til Regeringen, som ikke vilde føre an